

## Putyin nagymester nyugati csapdája

(folytatás a 6. oldalról)

Kína nemrégiben bejelentette, hogy nem növeli tovább dollárban kifejezett arany- és valutatartalékait (AVT). Ha figyelembe vesszük, hogy az amerikai-kínai kereskedelmi kapcsolatokban az előbbi deficitje állandóan növekszik (a jelenlegi egyensúly immár 5 az 1-hez, Kína javára), akkor ez a nyilatkozat, pénzügyi nyelvről lefordítva azt jelenti: „Kína a továbbiakban áruért nem fogad el dollárt”. A világsajtó jobbnak látta nem észrevenni a legújabb kor pénzügyi történelmének ezt a kolosszális eseményét. És itt a kérdés még csak nem is az, hogy Kína, szó szerint, nem lesz hajlandó dollárért adni áruát. Kína természetesen ez után is el fogja fogadni a dollárt – ám csupán mint az áruért járó közbülső fizetőeszközt. Ám Kína, miután megkapta a dollárt, nyomban meg is fog tőle szabadulni, és arany- és valutatartalékainak struktúrájában a dollárt valami mással fogja fölváltani. Különben nem lenne semmi értelme annak, amit a kínai pénzügyi hatóságok bejelentettek: „A továbbiakban Kína nem fogja tovább növelni dollárban kifejezett arany- és valutatartalékait”. Vagyis Kína a különböző országokkal folytatott kereskedelméből befolyó dollárjaiért többé nem fog amerikai állami kincstárjegyeket (treasuries) vásárolni. Ahogy azt korábban állandóan tette. Vagyis Kína a jövőben valami másra fogja cserélni azokat a dollárokat, amelyek a továbbiakban nem csupán az Egyesült Államokkal, de általában bármely más országgal való kereskedelméből befolyó dollár – hogy „ne növelje tovább dollárban kifejezett arany- és valutatartalékait”. És itt jön a legérdekesebb kérdés: mi lesz az, amivel Kína fel fogja váltani a kereskedeleméből befolyó dollárjait? Milyen valutára – illetve milyen csereeszközre? A mostani kínai pénzügyi politika elemzése arra enged következtetni, hogy – a kereskedeleméből befolyó dollárjait, vagy legalábbis azok jelentős részét – Kína szép csendben aranyra fogja átváltani, ahogy azt már, de facto, teszi is.

Ebből a szempontból az orosz-kínai kapcsolatok passziánsz kártyajátéka nagyon szerencsésen alakul mind Moszkva, mind pedig Peking számára. Oroszország közvetlenül aranyért, annak folyó árán vásárol árukat Kínától. Kína pedig az aranyért, megint csak annak folyó árán, orosz energiahordozókat vesz. Ebben az orosz-kínai idillben mindennek van helye: a kínai áruknak is, az orosz energiahordozóknak is, és az aranyknak, mint kölcsönös elszámolási egységnek is. Ebben az idillben csupán egy kéredezhető számára nincs hely: a dollárnak. És ebben nincs semmi különös. Minthogy a dollár se nem kínai áru, se pedig nem orosz energiahordozó. A dollár csupán egy közbülső pénzügyi elszámolási eszköz – egy fölösleges közvetítő. Márpedig két önálló üzleti partner együttműködéséből a fölösleges közvetítőket, előbb-utóbb, ki szokták iktatni.

Itt mindjárt külön meg kell jegyezni: a természetes arany világpiaca eltölpül a tényleges olajszállítások világpiacához képest. A természetes arany világpiaca ráadásul még inkább mikroszkopikus, ha összevetjük a kőolaj, a földgáz, az urán – a különböző áruk – tényleges szállításainak világpiacával.

Az arany megnevezésekor a hangsúly azért van a „természetes” szón, mivel természetes (és nem papíron lévő) energiahordozóiért cserében Oroszország aranyat von el a Nyugattól. Mégpedig az energiahordozók kézzel fogható, és nem papíron megvalósuló leszállításáért cserében. Ugyanígy jár el Kína is, amikor – a jelenlegi, mesterségesen, többszörösével leszállított áru, ám valóban létező aranyat – elvonja a Nyugattól. Ellenértékeként annak, hogy kézzel fogható árukat ténylegesen leszállítja.

Nem váltak be a Nyugat azon reményei sem, hogy Oroszország és Kína – az általuk leszállított energiahordozókért, árukért cserében – elfogad majd mindenféle pénzügyi, illetve „papír aranyat”. Oroszországot és Kínát ugyanis, végső fizetőeszközként csupán az arany – az pedig csak mint kézzel is tapintható fém – érdekli.

Közvetítőleg: A papír alapú arany forgalma – csupán, mint az arany határidős szállítására adott kötelezvény (futures) – havonta mintegy 360 milliárd dollárt ér el a piacon. Ezzel szemben havonta csak mintegy 280 millió dollár értékben valósul meg arany tényleges szállítása. Ami a kereskedések során ezer az egyhez arányt teremt a papír alapú, illetve a természetes arany között.

Amikor Putyin beveti azt a mechanizmust, hogy a piacról ténylegesen kivonja a Nyugat által mesterségesen leértékelt egyik csereeszközt (az aranyat), cserében egy, a Nyugat által mesterségesen felértékelt, másik csereeszközzé (a dollárért) – ezzel elindította azt a visszszámítást, amellyel véget ér az olajdollárnak a világszerte élvezett hegemoniája. Ezzel Putyin bevitte a Nyugatot abba a zsákutcába, amelyből hiányzik bármiféle pozitív gazdasági perspektíva. Mostantól a Nyugat fordíthat bármekkora erőfeszítéseket, bármekkora eszközöket arra, hogy mesterségesen növelje a dollár vásárlóerejét, csökkentse az olaj árát, és mesterségesen leszorítsa az arany vásárlóerejét. A gondot az fogja okozni a Nyugat számára, hogy a rendelkezésére álló természetes arany készletei végesek. Ezért minél inkább fog törekedni a Nyugat arra, hogy a dollárhoz viszo-

nyítva elérteketlenítse a kőolajat és az aranyat, annál gyorsabb ütemben fognak apadni az egyre olcsóbb aranyból rendelkezésre álló, ám távolról sem végtelen tartalékai. E Putyin által mestersen megjátszott gazdasági kombináció során a természetes arany a Nyugat tartalékaiból gyors ütemben áramlik majd át Oroszországba, Kínába, Brazíliába, Kazahsztánba és Indiába – a BRICS országokba. Ha természetes aranyból való készletei továbbra is ilyen ütemben csökkennek majd, a Nyugat által megteremtett, az olajdollárra épülő világrend összeomlása előtt a Nyugat már nem fog tudni tenni semmit Putyin Oroszországgal szemben. Azt a helyzetet, amibe Putyin az Egyesült Államok által vezetett Nyugatot hozta, egy sakkjátzmában úgy hívják: a felek egyike időhiányba („Zeitnot”) került.

A nyugati világ még soha nem látott olyan gazdasági eseményeket, jelenségeket, mint amilyenek a szemünk láttára mennek végbe. A Szovjetunió – amikor estek az olajárak – sietve eladta aranyát. Oroszország, ezzel szemben – megint csak az olajár esésének közepette – az aranyat sietve vásárolja. Így Oroszország immár közvetlenül aláásta az olajdolláron alapuló világuralom amerikai modelljét.

Az olajdollárra épülő világmodell arra alapszik, hogy az USA nemzeti valutája domináns szerephez jutott a világ valutáris rendszerében. Ami lehetővé teszi, hogy a Nyugat országai – élükön az Egyesült Államokkal – más országok és népek munkájából, anyagi tartalékaiból éljenek. A dollárnak a világ valutáris rendszerében játszott szerepe abban áll, hogy ez a valuta a kereskedelmi ügyletek lezárulásának, végső fizetőeszköze. Ez azt jelenti, hogy az amerikai dollár, a világ valutáris rendszerében, a felhalmozás olyan végső csereeszköze, melyet nincs értelme más csereeszközökre átváltani. Ám az, amit a BRICS országai – élükön Oroszországgal és Kínával – most csinálnak, az gyakorlatilag megváltoztatja a dollár szerepét és státuszát a világ valutáris rendszerében. Moszkva és Peking együttes akcióinak, eredményeként az Egyesült Államok nemzeti valutája, végső csere- és felhalmozási eszközökből csak afféle közbülső csereeszközzé változik. Amelynek csupán az a rendeltetése, hogy ezt a közbülső csereeszközt átváltsák egy másik és valóban végleges csereeszközzé: arannyá. Így a dollár gyakorlatilag elveszíti szerepét, mint a csere- és felhalmozás végső eszköze – átadva eme mindkét szerepét egy másik, általánosan elismert, nemzetiségűtől és politikától független monetáris eszköznek: az aranyknak.

A Nyugatnak hagyományosan két módszere volt arra, hogy elhárítsa az olajdollárra épülő világmodell hegemoniáját, és a Nyugat ebből eredő aránytalanul széleskörű előjogait fenyegető veszélyeket.

Az egyik ilyen eszközt jelentették a színes forradalmak. A másik ilyen eszköz – amit a Nyugat rendszerint akkor vet be, amikor az első eszköz nem válik be – a katonai agressziók, a bombázások.

Oroszország esetében azonban a Nyugat számára a kettő közül egyik sem alkalmazható: vagy azért, mert lehetetlen, vagy azért, mert elfogadhatatlan.

Mégpedig azért, mert, először is: az orosz lakosság – ellentétben sok más ország lakosságával – semmiképpen

sem hajlandó szabadságát, gyermekei jövőjét felcserélni az akár már most rögtön is megkapható nyugati kolbászra. Ez már azokból a nyugati közvélemény-kutatásokból is nyilvánvalóvá válik, amelyekben Putyin népszerűsége rekordmagasságokban található. Például az a személyes barátság, ami Washington favoritját, Navalnijt (Az orosz liberális „ellenzék” vezérének, Putyin legfőbb ellenlábását – a szerk. megj.) fűzi McCain szenátorhoz, igen csak nem tett jót neki, sem Washingtonnak. Azt követően, hogy erről értesült a sajtóból, az orosz lakosság 98 %-a immár semmi másnak nem tekinti Navalnijt, mint Washington vazallusának, az orosz nemzeti érdekek elárulójának. Ezért azok a nyugati szakértők, akik a valóság talaján állnak, még csak álmodni sem mernek bármiféle színes forradalomról Oroszországban. Ami a második, a Nyugat számára hagyományos módszert, a közvetlen katonai agressziót illeti: Oroszországot se nem Jugoszlávia, se nem Irak, se nem Líbia. Bármilyen Oroszország ellen, orosz területen indítandó, nem nukleáris hadművelet esetén a Nyugatot, élén az Egyesült Államokkal, megsemmisítő vereség várja. És a Pentagon tábornokai – akik ténylegesen az irányítói a NATO erőinek – ezzel nagyon is tisztában vannak. Ugyanígy nincs esélye egy Orosz-

ország elleni nukleáris háborúnak sem, beleértve az ún. „megelőző és lefegyverző nukleáris csapás” koncepcióját is. A NATO-nak egyszerűen nem rendelkezik egy olyan csapásmérés technikai lehetőségével, ami által teljesen hatástanítani lehetne Oroszország nukleáris potenciálját, e potenciál számtalan megnyilvánulásával egyetemben. Ebben az esetben elkerülhetetlen lenne egy tömeges, megtorló válaszcspás az ellenségre, annak területére. És egy ilyen válaszcspás kumulált ereje éppen elegendő lenne ahhoz, hogy a túlélők utóbb már irigyeljék a holtakat. Vagyis egy nukleáris tűzpárbaj eleve nem jelenthetne megoldást az olajdollárra épülő világrend érlelődő összeomlásának problémájára. Jobb esetben ez jelentené e világrend történetében a zárófejezetet, az utolsó állomást. Rosszabb esetben ez elvezetne a nukleáris télhez, minden élőlény kipusztulásához – kivéve talán a baktériumoknak azokat a mutánsait, amelyek a sugárzás hatására keletkeznek.

A vezető nyugati gazdasági réteg látja a végbemenő jelenségeket, tisztában is van azok lényegével.

A vezető nyugati közgazdászok, kétség kívül, tisztában vannak azzal, hogy a nyugati világ – beleesve Putyin gazdasági aranycsapdája – milyen mélységesen tragikus és kilátástalan helyzetbe került. Hiszen a Bretton Woods-i megállapodások létrejötté óta mindenki jól tudja azt az alapvető szabályt: „Akinek több az aranya, az állapítja meg a játékszabályokat”. Ám Nyugaton erről mindenki hallgat. Mégpedig azért hallgatnak, mert senki sem tudja, hogyan lehetne most már ebből a helyzetből kikeveredni.

És, éppen ezért, ha valaki elkezdene elmagyarázni a nyugati közvéleménynek a végbemenő gazdasági katasztrófa minden részletét, akkor ez a bizonyos közvélemény az olajdollárra épülő világrend hívei számára legszörnyűbb kérdéseket kezdi majd föltenni. Amelyek így hangzanak

majd:

– Meddig lesz képes a Nyugat természetes aranyért olajat yenni Oroszországtól?

– És mi lesz az olajdollárral az után, hogy a Nyugatnak elfogy majd a természetes aranya – amivel kifizethetnék az orosz kőolajat, földgázt és uránt, továbbá a kínai árucikkeket?

Ezekre a látszólag egyszerű kérdésekre ma Nyugaton nem tudja a választ senki. Hát, uraim, ezt hívják sakk-matt-nak. A játéknak vége.

**Forrás:** <http://tehnovar.ru>  
Internet-portálok anyagai alapján az összeállítást készítette: **Tatyjana Dobrogyejeva**  
Novorosszija központi hírügynöksége: **Novorus.info**  
<http://transform.hu/>  
**Magyar szöveg forrása:**  
**NIF - internetfigyelo.wordpress.com**

